

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA VINDECĂRII LUNATICULUI

Minune, Credință, Ortodoxie

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea lunaticului*)
Începutul anului bisericesc
(*Tedeum*)

†) SF. CUV DIONISIE EXIGUUL
SF. CUV SIMEON STÂLPNICUL

Dar, în definitiv, El ne transmite prin intermediul acestei minuni cât de importantă este credința pentru mântuirea sufletelor noastre, căci fiecare minune săvârșită de El prevestește marea minune a vindecării, a izbăvirii neamului omenesc din robia păcatului și a morții. Prin fiecare minune, El ne definește Ortodoxia. La fel de importantă este iubirea milostivă a Mântuitorului Hristos, precum și receptivitatea Lui față de cei îndurerați care Îi solicită ajutorul. Mulți trec prin boli și suferințe, prin momente grele și situații limită, dar în ceea ce privește boala sufletului sau boala păcatului, toți suntem atinși de neputințe.

Căci nu toți sunt bolnavi trupește, dar sufletește toți suntem bolnavi și avem nevoie de tămăduire din partea Mântuitorului Hristos. Când cineva suferă de vreo cumplită boală, el sau apropiatii lui aleargă pe la medici, vraci și tămăduitori, dar când e vorba de o cumplită boală sufletească, mulți, în ignoranța lor, nu catadicesc să ceară ajutorul Mântuitorului Hristos, să meargă în fața duhovnicului, să facă legământ de îndreptare sau să pună început bun în ceea ce privește pocăința de păcate.

Astăzi ne este înfățișat un părinte disperat pentru starea gravă de sănătate în care se află fiul lui, care avea demon. I se înfățișează Mântuitorului, Care scoate demonul din copil, nu înainte de a rosti câteva cuvinte memorabile: „O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi, până când vă voi

Ne aflăm
în Duminica
a 10-a după Rusalii,
zi în care pericopa
evangelică de la
Matei, capitolul 17,
ne relatează
minunea vindecării
unui lunatic
de către Iisus.
Încă o dată în plus,
Mântuitorul Hristos
Își revelează puterea
Sa tămăduitoare,
insistând de data
aceasta asupra
importanței a ceea ce
reprezintă credința
în actul vindecării.

răbda pe voi?” (Matei 17, 17)? Da, neam necredincios pentru că voia senzații, voia lucruri ieșite din comun. Erau mănăși de curiozitate, de dorința după senzațional, nicidecum mănăși de un dor arzător față de Mântuitorul sau de dorința de a dobândi mântuirea. Ar fi putut să-și continue drumul fără să le satisfacă privitorilor setea de senzațional, dar mâhnirea pe care o avea părintele față de copilul său bolnav n-a rămas fără ecou în conștiința Mântuitorului, Care i-a certat pe cei de față, după care a înfăptuit minunea: a certat pe demon, iar acesta a ieșit din copil, slobozindu-l. După care, Mântuitorul Hristos a insistat asupra puterii pe care o are credința cea adevărată: „Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui aceluia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință” (Matei 17, 20). Este vorba de credința cea adevărată pe care a predat-o Mântuitorul multimilor și care a fost încredințată apostolilor ca un „dreptar al învățăturilor sănătoase” (II Timotei 1, 13) care să fie transmis

prin Biserica Sa - cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, întemeiată la Rusalii - tuturor oamenilor, din toate locurile și din toate timpurile până la sfârșitul veacurilor, care doresc să-L urmeze pe Hristos și să se mântuiască.

Astăzi, din nefericire, mulți pretind că sunt credincioși, că ei cred în Hristos, dar nu dau pe la biserică cu deceniile, nu se spovedesc, nu se împărtășesc, nu duc o viață de pocăință și virtute. După vorbe sunt cu Hristos, iar după fapte sunt cu demonii, alungați de Hristos. O minciună și o amăgire. Mai ales că unii se exprimă greșit și nonșalant că „au credința lor”. Este greșit! Căci Mântuitorul Hristos nu binevoiește în credința personală bazată pe superstiții sau vrăjitorii, ci binevoiește în credința cea pe care a descris-o în evanghelia de astăzi „care mută munții”: Ortodoxia. Căci Biserica Sa cea Sfântă nu se întemeiază pe convingeri personale greșite, ipoteze sau păreri, ci pe Adevăr, Care Adevăr nu este altul decât Persoana hristică, Mântuitorul Iisus Hristos. ✝

Pr. Adrian Chiriță

1 SEPTEMBRIE ÎNCEPUTUL ANULUI BISERICESC

„Stăpâne Doamne, Dumnezeu nostru, Izvorul vieții și al nemuririi, Făcătorul a toată făptura văzută și nevăzută, Care ai pus vremile și anii întru a Ta stăpânire și îndreptezi toate cu iconomia Ta cea cerească și întru tot bună, mulțumim Ție pentru îndurările minunate pe care le-ai făcut asupra noastră în toată vremea trecută a vieții noastre și Te rugăm, întru tot îndurate Doamne: binecuvântează cununa anului ce a sosit cu bunătatea Ta și păzește pe binecredincioșii creștini români de pretutindeni, pe păstori și învățătorii noștri.

Înmulțește zilele vieții noastre întru sănătate deplină sufletească și trupească și ne dăruiește sporire în toate faptele cele bune. Dăruiește de sus bunătățile Tale întregului Tău popor: sănătate și mântuire și întru toate bună sporire. Sfântă Biserica Ta, țara noastră cu toate orașele și satele, izbăvește-le de toată reaua întâmplare, dăruindu-ne tuturor pace fără tulburare. Răzvrătirile eresurilor strică-le cu puterea Ta, iar pe noi întărește-ne, Doamne, întru iubirea Cea către Tine și între noi, ca să ne învrednicim cu inimă curată totdeauna a aduce mulțumire Ție, Părintelui Celui fără de început și Unuia Născut Fiului Tău și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, Dumnezeului Celui slăvit întru o Ființă, și a cânta preasfântului Tău nume: Slavă Ție, Dumnezeului și Binefăcătorului nostru, în

vecii vecilor! Amin.” Rugăciune la începutul anului bisericesc

Anul Nou Bisericesc începe la 1 septembrie, această dată fiind împrumutată de la evrei, care sărbătoreau atunci anul civil. Evreii încep calendarul cu luna Tișri, adică cu septembrie. În prima zi din luna septembrie, evreii aveau zi de odihnă și aduceau Domnului ardere de tot.

Potrivit tradiției, Mântuitorul Iisus Hristos și-a început activitatea publică în ziua de 1 septembrie, când a intrat în sinagogă și a citit cuvintele prorocului Isaia care profeteau despre Persoana Sa dumnezeiască: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns ca să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați. Și să vestesc anul plăcut

Domnului” (Isaia 61, 1-2 și Luca 4, 18-19).

Un alt motiv al sărbătoririi anului bisericesc în prima zi a lunii septembrie este tradiția moștenită din Legea Veche, potrivit căreia în această zi a început creația lumii.

Începutul Anului Nou bisericesc a fost instituit de Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea. Ei au stabilit să se sărbătorească data de 1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor anul bineplăcut Domnului. ❖

Sfântul Cuvios Dionisie cel Smerit

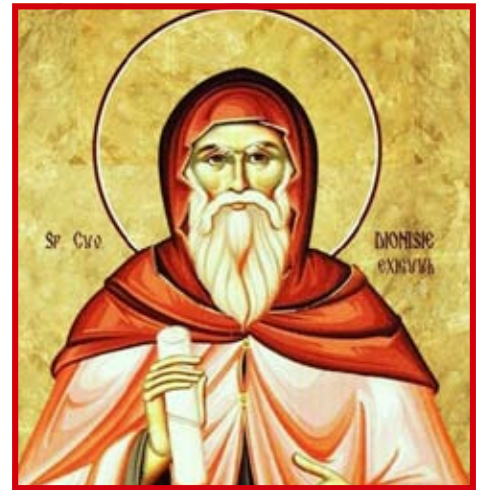
Născut în jurul anului 470 în Scitia Mică, a ales de tânăr viața monahală în una dintre mănăstirile eparhiei Tomisului. Dorind să studieze teologia mai profund, pleacă în Orient, mai întâi la Locurile Sfinte, oprindu-se îndelung la Mormântul Domnului, apoi în Asia Mică, stabilindu-se la o mănăstire din Constantinopol. Pentru că știa foarte bine greaca și latina, a fost trimis la Roma, unde papa Ghelasie avea nevoie de un traducător pentru canoanele Sinoadelor Ecumenice și scrierile patristice răsăritene. În anul 496 Cuv. Dionisie ajunge la Roma și intră în Măn. „Sf. Anastasia”. Pe lângă traduceri, Cuviosul se va ocupa și cu predarea dialecticii la Universitatea Vivarium din Calabria. Acolo l-a cunoscut și s-a împrietenit cu Casiodor.

Un frumos portret al Cuv. Dionisie a rămas de la Casiodor. Acesta ne spune despre Cuviosul Dionisie că era „de neam scit, dar de obiceiuri întru totul romane, foarte priceput la ambele limbi, cunoscător perfect al Sfintei Scripturi și al Dogmaticii, înțelept și simplu, învățat și smerit, cu vorbă puțină, feciorelnic, blând, plângând când auzea vorbe de veselie nepotrivite, postitor, fără să osândească pe cei care mâncau; mânca rar și atunci lucruri obișnuite, știa să se abțină în mijlocul plăcerilor, la mesele

trupești știa să aducă întotdeauna mâncări duhovnicești, dar participa și la conversații nebisericesti, răspundea strălucit la orice întrebare i se punea. În el era multă simplitate împreună cu înțelepciune, smerenie împreună cu învățătură, moderație împreună cu talentul de a vorbi, încât se socotea un nimic sau unul dintre cei din urmă slujitori, deși era vrednic, fără îndoială, de societatea regilor.”

La Roma va primi Taina Preoției, cu siguranță până pe la anul 499. Cuv. Dionisie se va ocupa și de data Sfințelor Paști, o altă problemă a Bisericii Romei. Stabilirea datei pascale fusese încredințată de Sinodul I Ecumenic de la Niceea Bisericii din Alexandria Egiptului, însă romanii se îndepărtaseră de această tradiție. În anul 525, într-o lucrare intitulată „Cartea despre Paști”, Cuv. Dionisie argumentează adoptarea de către apuseni a datinei alexandrine. Totodată, adaugă o pascalie în completarea Sf. Chiril cu datele Sfințelor Paști pentru anii 532-626.

Se știe că Sf. Dionisie a deprins astronomia în timpul uceniciei la Alexandria. El a propus numărătoarea anilor „de la Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, iar nu de la împăratul Dioclețian, ca până atunci, pentru ca astfel să fie tuturor mai cunoscut începutul nădejii noastre și

pentru ca să apară mai clară cauza răscumpărării neamului omenesc, adică Patimile Mântuitorului nostru.” Era creștină astfel întemeiată a intrat în vigoare la Roma în anul 527, iar până la începutul mileniului al doilea a fost adoptată în toată lumea creștină.

Cuv. Dionisie cel Smerit „a murit în mireasma sfințeniei” pe la anul 545, în Italia. Numindu-se pe sine „Exiguus”, adică „smerit”, s-a înălțat. Casiodor îi adresa, încă din timpul vieții, cuvinte de invocare, asemenea unui sfânt canonizat: „Să mijlocească pentru noi, el care obișnuia să se roage împreună cu noi, ca să putem fi ajutați acum prin meritele lui, cu rugăciunea căruia am fost întăriți aici pe pământ.” ❖

SFINȚII CUVIOȘI NEOFIT ȘI MELETIE DE LA MĂNĂSTIREA STÂNIȘOARA

Sfântul Cuvios Neofit

Cel mai vestit dintre sihăștrii de la Stânișoara a fost schimonahul Neofit. Născut în veacul al XVI-lea din părinți creștini ortodocși, cu frică de Dumnezeu, va fi călugărit în Măn. Cozia. După mulți ani de nevoițe, cu binecuvântarea starețului său se retrage în pustie, săpându-și o chilie în partea de apus a Muntelui Sălbaticul și s-a nevoit acolo singur, în aspre osteneți, 30 de ani, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească. Răbdând grele ispite de la diavolul și dobândind darul lacrimilor și al vindecării suferințelor omenești și-a dat sufletul în mâinile Domnului în peșteră, neștiut de nimeni. După mai mulți ani, un călugăr va descoperi osemintele sale și le va duce la Cozia. Egumenul le-a îngropat alături de biserică. Noaptea i s-a arătat cuviosul în vis egumenului, poruncindu-i să-i ducă oasele înapoi în peșteră. A doua zi călugărul, cu un alt monah, i-a dus trupul Cuviosului în peștera sa. Supărat de osteneala pe care o făcuse până acolo, monahul a zis: „Cu urșii ai trăit, cu urșii să rămâi!”. Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost pedepsit îndată, întorcându-i-se capul spre spate. Cu vaiete mari a coborât la mănăstire, și-a mărturisit păcatul, iar părinții s-au rugat Cuviosului Neofit să-l ierte. Călugărul s-a vindecat îndată, iar sfântul s-a descoperit oamenilor făcător de minuni și tămăduitor. Multe vindecări și minuni s-au făcut mai apoi în peștera și la moaștele sfântului. Azi moaștele sale se află la mănăstirea Stânișoara.

Sfântul Cuvios Meletie

A trăit în sihăstria Stânișoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea și al XVII-lea. De loc era, se pare, dintr-un sat de pe lângă Măn. Cozia. De tânăr a intrat în obștea mănăstirii, nevoindu-se în post și rugăciune.

La rugămintele lui, starețul său i-a dat binecuvântarea să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul și-a săpat și el o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, la 1 km de Măn. Stânișoara, și a trăit el acolo în aspră viețuire peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu. Nevoia schimonahului Meletie era aceeași ca și a pustnicului Neofit. Șase zile se nevoia în peșteră, iar Duminica mergea la Cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, și primea Trupul Domnului.

S-a învrednicit și de primirea marii schime. Ostenele lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri și lupte împotriva duhurilor necurate.

Se spunea despre dânsul că zilnic își aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se

În munții din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulți sihăștri iubitori de Dumnezeu, mai cunoscuți fiind șase monahi de la Cozia care, în preajma anului 1600, s-au retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaștem cu numele pe Cuviosii Daniil duhovnicul și Misail, ucenicul său, care s-au așezat la poalele Muntelui Cozia și au întemeiat Schitul Turnu, Cuviosii Neofit și Meletie, pe care îi prăznuim pe 3 septembrie. Ei au sihăstrit mai sus, în Muntele numit Sălbaticul, iar ucenicii lor au întemeiat Schitul Stânișoara.

ostenească mai mult și, în același timp, să se roage și mai mult. La bătrânețe, însă, nemaiputând coborî din peșteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu și prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peșterii sale, care curge și astăzi, fiind numit: „izvorul lui Meletie”. Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât Cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa. Ajungând la adânci bătrâneți, și-a încredințat

sufletul lui Dumnezeu și a fost numărat în ceata cuvioșilor părinți.

O parte din cinstitele sale moaște au odihnit vreme îndelungată în peșteră. Osemintele sale au fost mai târziu împărțite de credincioși, iar peștera se păstrează până astăzi. Aici vin credincioșii și aprind candelă și lumânări.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe cei doi cuvioși în anul 2016, rânduiindu-le zi de pomenire la data de 3 septembrie. ✦

Apel de suflet

A intrat în tradiția bisericii noastre ca an de an, la începutul școlii, să ajutăm după posibilități pe copiii neajutorați care încep cursurile. De fiecare dată, la apelul făcut de preoții din parohie, fiii credincioși ai bisericii noastre, dar și alți creștini de pretutindeni au ajutat pregătind un ghiozdan cu caiete și rechizite pentru copiii defavorizați.

Venim acum la domniile voastre, rugându-vă ca din puținul pe care îl aveți să sprijiniți această operă caritabilă la începutul noului an școlar 2024/2025. Să rânduiți ca fiecare ghiozdan să aibă rechizite școlare: caiete, penare, pixuri și creioane colorate, poate și periute și pastă de dinți.

Fiți ca de fiecare dată alături de cei nevoiași, căci Mântuitorul nostru Iisus Hristos se identifică cu acești nevoiași, iar Maica Domnului urmărește până la cele mai mici detalii viața copiilor noștri, așa cum Mântuitorul, Mielul lui Dumnezeu Care stă pe tron în Apocalipsă, urmărește

viața fiecăruia dintre noi. „Fiți milostivi precum Tatăl nostru milostiv este!”

Nu uitați, în parohia noastră avem școlile nr. 103, 109 și 110 cu mulți copii sărmani, unii chiar fără haine pe ei. Haideți să le fim aproape și Dătătorul de viață și de bucurii netrecătoare, Iisus Hristos, va fi și El cu noi.

Cine dorește să ajute le poate lăsa la biserică sau prin donație în contul bisericii, prin transfer bancar în contul BCR al Bisericii Șerban Vodă, IBAN: RO85RNCB 0069149620460001. ✦

Părintele paroh Dinu Pompiliu

SFINȚII CUVIOȘI SIMEON ȘI AMFILOHIE, ÎNTEMEIETORII MĂNĂSTIRII PÂNGĂRAȚI

Întemeietorii Mănăstirii Pângărați au fost Cuvioșii Simeon și Amfilohie de la Pângărați, iar biserica ei a fost ctitorită de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare și de Alexandru Lăpușneanu. Cei doi sfinți au fost canonizați de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la data de 7 martie 2008, rândundu-li-se ca zi de pomenire 7 septembrie.

Cuv. Simeon de la Pângărați, primul întemeietor și egumen al mănăstirii

S-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț. De tânăr intră în obștea Măn. Bistrița, nevoindu-se în viața de ascultare și sporind duhovnicește. Dorind însă liniștea pustiei, cu binecuvântarea egumenului se retrage cu doi ucenici ai săi, la anul 1432, în isihie, pe un picior mai ridicat al malului stâng al pârâului Pângărați, la poalele muntelui numit „Păru”, la 5 km depărtare de mănăstirea sa. Ajungând sihastru desăvârșit și dascăl iscusit al rugăciunii inimii, adună în jurul lui ucenici iubitori de liniște, așezământul lui fiind cunoscut timp de 29 de ani sub numele de „Sihăstria lui Simeon”.

În anul 1461 Sfântul domnitor Ștefan cel Mare le dăruiește bani și ajutor să înalte o mică biserică de lemn, hramul ei fiind așezat, în urma unei vedenii, în cinstea Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir. La 26 octombrie 1461 biserica e târnosită de Mitropolitul Teoctist I, care-l hirotonește preot și pe Cuv. Simeon, primul întemeietor și egumen al mănăstirii, numită până în 1508 „Schitul lui Simeon”.

Cuv. Simeon s-a învrednicit de harisma vindecării bolilor și a înainteverderii, mulți suferinzi se făceau sănătoși cu rugăciunea lui. Veneau credincioși din sate și dregători din sfatul țării pentru binecuvântare și cuvânt de folos, căci Cuviosul era iscusit rugător și povătuitor de suflete. Dar și Sf. Ștefan cel Mare îl iubea și adeseori îi cerea sfatul și rugăciunea pentru el și pentru țara amenințată des de păgâni. În anul 1476 năvălesc turcii asupra Moldovei și-l biruie pe Ștefan la Războieni. Cuv. Simeon și ucenicii săi trec Carpații în Transilvania, stabilindu-se la Măn. Cașva, unde, în toamna anului 1476, intră în ceata Cuvioșilor Părinți. Este îngropat de ucenicii săi în acea mănăstire.

Pe la sfârșitul anului 1484, ucenicii cuviosului se întorc la sihăstria lor, iar rămășițele pământești ale Cuv. Simeon sunt aduse în Moldova, unde Sf. Voievod Ștefan cel Mare rânduește ca ele să fie

îngropate cu cinste la Suceava.

Cuv. Amfilohie de la Pângărați, cel cinstit încă din viață ca sfânt

S-a născut în anul 1487, undeva în partea de nord a Moldovei. Viața monahală și-a început-o de foarte tânăr, la Măn. Moldovița, de unde a venit la Pângărați, în anul 1508. Aici a fost ales de toți ocârmuitor, conducând obștea mănăstirii timp de 56 de ani.

Ieromonahul Anastasie de la Mănăstirea Moldovița, care l-a cunoscut, spune: „Din copilăria sa s-a nevoit în viața călugărească, fiind mărturisit de toți pentru faptele lui cele bune. Și era scriitor foarte iscusit și știa meșteșug a lucra la lemn și era cinstit de toți Domnii și miluit, dară de carte om prost se arăta. Și până la bătrânețe bine și-a ocârmuit viața sa; în foame și în sete, în răbdare și întru osteneale, întru toată nevoia duhovnicească. Și de la draci năpăști și ispite multe a răbdut până la moarte. Și sfârșitul vieții sale bine au săvârșit: că a dat țărna țărnei și s-a dus în calea cea lungă a părinților, luându-și plata ostanelilor sale de la Dreptul Judecător și cu cinste fiind îngropat de ucenicii săi”.

Sf. Dimitrie, patronul mănăstirii, prin arătare dumnezeiască, îi cere Domnitorului Alexandru Lăpușneanu să zidească la Pângărați o biserică în numele său pe locul celei vechi de lemn, arsă de turci.

Încă din anul 1566, cunoscându-și mai dinainte sfârșitul, Cuv. Amfilohie adună pe toți fiii săi duhovnicești și le împărtășește ultimele sale cuvinte-testament. Îi sărută cu lacrimi și-l numește egumen în locul său pe Ieromonahul Teodorit, ucenicul său, iar el se retrage la Moldovița, mănăstirea sa de metanie.

Aici fericitul Amfilohie primește marele și îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh, ca cel ce întotdeauna se înalță cu inima și cu dorirea către cele cerești, adăugând osteneli peste osteneli, timp de încă patru ani de zile.

În anul 1570, înștiințat de Duhul Sfânt de ceasul plecării sale la cer, se împărtășește cu Sfintele Taine și-și dă cu pace sufletul său în brațele Domnului nostru Iisus Hristos, în 7 septembrie, la șapte ceasuri din noapte. Despre sfârșitul său minunat dă mărturie același Ieromonah Anastasie: „că mare dar au luat bătrânul Amfilohie mai-nainte de mutarea sa, că vremea și ziua mutării sale au spus-o mie, smeritului Anastasie, și nimenea să nu fie necredincios ca să nu cadă în ispită, că întru adevăr toate acestea adevărate sunt. Acestea toate le-am scris pentru ca să nu se uite mai pre urmă, în urma acestui neam, și oricine vor vrea să râvnească acestor Sfinți Părinți”. ✦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 1-8 SEPTEMBRIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 01.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 04.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 06.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 07.09	De la 08 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 08.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Maicii Domnului - Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) - Utrenia, Sf. Liturghie